

■ Ἐλλειψη ὑπομονῆς καὶ ἐλπίδας

«Θεέ μου, πάρε με!»*

Ἡ φιλανθρωπία τοῦ Ἀγγέλου μας καὶ τῆς Θεοτόκου

Πόσοι ἄνθρωποι σὲ δύσκολες στιγμὲς δὲν τὸ λένε! **Ο**ἱ περισσότεροι ὅμως δὲν γνωρίζουν ὅτι εἶναι ἁμαρτία κι ὅτι ἀποτελεῖ ἔλλειψη ὑπομονῆς κι ἐλπίδας στὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ!

Τὸ ἀκόλουθο ὅμως περιστατικό, τὸ βεβαιώνει ξεκάθαρα. **Τ**ὸ διηγήθηκε μὲ πολλὴ ταπείνωση καὶ συναίσθηση ἓνας σεβαστὸς Ἱερέας, ὁ ὁποῖος ἔχει πνευματικὰ παιδιὰ καὶ στὴν ἐπαρχία καὶ στὴν Ἀθήνα.

* * *

«Ἐγώ, ἀφ’ ὅτου ἔγινα Ἱερέας, μὲ κυνήγησε ἡ συκοφαντία (τὸ σύγχρονο μαρτύριο). **Π**ότε μὲ τὸν ἕναν τρόπο, πότε μὲ τὸν ἄλλον, μὲ πίκραιναν καὶ μὲ καταρράκωναν πολλοί, μὲ ψευδεῖς κατηγορίες. **Αὐ**τὸ γινόταν ἐπανειλημμένα. **Τ**όσο πόνεσα καὶ τόσο κουράστηκα, πὸς λύγισα κι ἀρκετὲς φορὲς εἶπα: **«Θεέ μου, πάρε με!»**. **Κ**αὶ τελικά, μὲ πῆρε!...».

Ἦσοι τὸν ἄκουγαν ἔμειναν κατάπληκτοι νὰ τὸν κοιτοῦν, σκεπτόμενοι πόση ἐνοχὴ ἔχουν ὅσοι κατηγοροῦν, ιδίως τοὺς ἱερωμένους... **Π**όση ἁμαρτία συσσωρεύουν στὴν ψυχὴ τους, ιδίως ὅταν σπρώχνουν σὲ ἀπελπισία τὶς ψυχὲς πὸς κατηγοροῦν! **Ἀ**ὲς καὶ τοὺς ἐξουσιοδότησε ὁ Θεὸς νὰ κρίνουν τὸν κόσμον...

Ἦσεν ὁ Κληρικὸς συνέχισε τὴν ἀφήγησή του, λέγοντας:

«Ἐπαθα ἀνακοπὴ καρδιάς. **Μ**οῦ συνέβη στὴν Ἀθήνα. **Ἐ**κεῖνη τὴν στιγμὴ βρισκόμουν ἐν μέσῳ γνωρίμων καὶ πνευματικῶν τέκνων μου. **Ἀ**μέσως μὲ μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο. **Ἐ**κεῖ οἱ γιατροὶ προσπάθησαν πολὺ νὰ ξεκινήσουν τὴν καρδιά, ἀλλὰ δὲν ἔγινε τίποτα. **Σ**τὸ τέλος εἶπαν: **«Ἄ**ν γίνεται τίποτα μὲ τὸν παπούλη· πάρετε τον στὸ νεκροτομεῖο!».

Ἐγὼ τώρα, καὶ τὶ δὲν ἔζησα τὶς ἐξι αὐτὲς ὥρες ποὺ ἤμουν νεκρός! **Κατ'** ἀρχάς, ἐνιωθα τὸν Ἄγγελό μου νὰ μὲ συντροφεύη καὶ νὰ μὲ περιβάλλη προστατευτικὰ σὲ μία πορεία, ποὺ στὴν ἀρχὴ ἦταν κάπως δύσκολη, ἀλλὰ ἀμέσως μετὰ ἀνοδική, πρὸς ἓνα θεσπέσιο, γλυκύτατο φῶς.

Κατὰ τὴν διαδρομὴ, πολλὰ πονηρὰ πνεύματα φώναζαν ἐπιθετικὰ καὶ μὲ κατηγοροῦσαν.

Μία ἀπὸ τὶς κατηγορίες ἦταν ἡ ἐξῆς:

- **Ποῦ** τὸν πᾶς; **Αὐτός;** **Ἦταν** φιλοχρήματος.

Ἐνῶ εἶχε ὑποσχεθεῖ ἀκτημοσύνη, εἶχε χρήματα δικά του!...

Ἦ ἅγιος Ἄγγελος ὅμως τοὺς ἀπέκρουε κι ἔλεγε·

- **Αὐτὸ** δὲν εἶναι ἀλήθεια! **Τὰ** χρήματα ποὺ εἶχε ἦταν τοῦ Μοναστηριοῦ καὶ τὰ διαχειριζόταν.

Τελικὰ φθάσαμε σ' ἓνα μέρος ποὺ φαινόταν νὰ εἶναι σύνορο δύο περιοχῶν. **Ἐκεῖ** ἄκουσα τὸν ἐξῆς **διάλογο** ποὺ ἔκανε ὁ Ἄγγελός μου **μὲ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο.** **Ἄκουσα** μάλιστα καὶ τὴν γλυκύτατη, ἀλλὰ κάπως αὐστηρὴ φωνὴ Της.

Ἦ Ἄγγελός μου ἔλεγε·

- **Ὑπεραγία Θεοτόκε,** νὰ ὀδηγήσω τὸν παππούλη στὴν Βασιλεία τοῦ Υἱοῦ Σου;

Ἐκεῖνη ἀπάντησε·

- **Ὁχι!** Γιατὶ ἔχει κάνει μία σοβαρὴ ἁμαρτία.

- **Τί** ἁμαρτία, Δέσποινά μου; **Ἦ** παππούλης ἦταν καλός, ἄρχισε νὰ μὲ **ὑπερασπίζη,** ἐνῶ ἐνιωθα τὰ δάκρυσά του νὰ πέφτουν ζεστὰ πάνω στὸν τράχηλό μου!... ἔχτισε Μοναστήρι, βοήθησε ψυχὲς νὰ σωθοῦν...

- **Αὐτὸ** εἶναι ἀλήθεια, ἀπάντησε ἡ Θεοτόκος. **Ἀλλά,** δὲν ἔκανε ὑπομονὴ στὸν ἀγῶνα ποὺ εἶχε, κι ἔλεγε στὸν Υἱό μου **“Πάρε με”** καὶ **“πάρε με”.** **Λοιπόν,** πήγαινε τον πίσω, νὰ τελειώσῃ μὲ ὑπομονὴ τὸν ἀγῶνα του καὶ μετὰ θὰ εἰσέλθῃ στὴν Βασιλεία τοῦ Υἱοῦ μου.

Καθὼς γυρίζαμε μὲ τὸν ἅγιο Ἄγγελο, εἶδα τὸν Παράδεισο καὶ τὴν Κόλαση. **Αὐτὰ** ποὺ γράφουν τὰ βιβλία τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἀλήθεια! **Τὰ** εἶδα μὲ τὰ μάτια μου!...

Ἦ ὅταν φθάσαμε στὸ νοσοκομεῖο, μὲ ἀποστροφή μπῆκα στὸ νεκρὸ παγωμένο σῶμα μου. **Ἦ** ἐκανα ὀκτῶ ὥρες γιὰ νὰ κινήσω τὶς πρῶτες κλειδώσεις τῶν δαχτύλων τῶν χεριῶν μου! **Ἀπ'** τὸ παίξιμο τῶν βλεφάρων μου ἀντιλήφθηκε τὴν νεκρανάστασή μου πρώτη ἢ ἀδελφὴ μου, κι ἀναστατώθηκε ὅλο τὸ νοσοκομεῖο.

Σιγά-σιγά συνῆλθα, κι ἀπὸ τότε **προσέχω** καὶ **κάνω ὑπομονὴ** ἀδι-

αμαρτύρητα σὲ ὅ,τι ἐπιτρέπει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Πρέπει νὰ κερδίσουμε τὸν Παράδεισο, ἀδελφοί μου, πρέπει μὲ τὴν ὑπομονή μας νὰ κερδίσουμε τὴν ψυχὴ μας!».

* * *

Αὐτὰ εἶπε ὁ παππούλης καὶ μὲ τὰ τελευταῖα λόγια ἡ φωνὴ του κόπηκε ἀπ' τὴν συγκίνηση...

□

(*) Μηνύματα ἀπὸ τὸν Οὐρανό, ἔκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Βαρνάκοβας, Δωρίδα 2005, σελ. 81-82. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

